

důvodu ani podle smlouvy ani podle předpisů občanského práva, by žádal zrušení smlouvy a odevzdání pozemků před časem, neboť pozemková reforma a co se v řízení o ní dle hořejšího vyličení a vůbec obsahu spisů stalo, ho k tomu neopravňuje, naopak právě tak dlouho, jak dlouho mu Státní pozemkový úřad pozemky sporné ponechal, musí zase on je ponechati pachtýřce, dokud pachtovní doba neuplynula a důvod k předčasnému zrušení pachtovního poměru nenastal: učinil-li Státní pozemkový úřad výhodu jemu, že pozemky nepřevzal, přichází výhoda ta automaticky k dobru i jeho pachtýřce. Námitku, že by se nedalo vypočítati pachtovné na sporné pozemky vypadající, vyvrací pachtovní smlouva v § 4, dle něhož propacht dvora stal se za jednotkovou cenu 37 Kč za 1 jitro. Ostatně, i kdyby toho nebylo, musil by se vždy najíti způsob výpočtu, na př. bylo by možno rozvrhnout nájemné podle kat. výnosu. Daně a dávky rovněž nevadí, neboť může je žalovaná ze sporných pozemků i dále nésti a to, co se týče ve smlouvě staveb (náklady stavební, požární pojištění, poplatky kominické) odpadá, když o stavby již nejde. Právním hlediskem shora zaujatým staly se ostatní dovolací důvody bezpředmětnými.

Čís. 6614.

Zrušil-li manžel svémocně manželské společenství, vypudiv manželku ze společné domácnosti, jest povinen poskytovat manželce výživné v plném rozsahu, byť i měla možnost výdělků.

Zákon nezavazuje manželku k naprosté, její důstojnost urážející poslušnosti.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1926, Rv I 1357/26.)

Žalobě odděleně žijící manželky proti manželi o placení výživného měsíčních 400 Kč vyhověl procesní soud první stolice potud, že jí přiznal 200 Kč měsíčně. Odvolací soud k odvolání žalobkyně zvýšil výživné na 300 Kč měsíčně, odvolání žalovaného nevyhověl a odvětil k němu v důvodech: Prvý soud zjistiv bezvadně, že žalovaný manželku ze společné domácnosti vypudil, dochází k správnému úsudku, že žalovaný jest podle §u 91 obč. zák. povinen poskytovat žalobkyni výživu a že pouhá výzva manželova, aby se zase vrátila, nemůže ho sprostiti povinnosti vyživovací, zvláště, uváží-li se, že se vypuzení stalo způsobem násilným, a žalovaný při ústním líčení dne 14. ledna 1926 výslovně prohlásil, že žalobkyni k sobě vzíti nechce. Nemůže se proto žalovaný dovolávat toho, že jest povinen poskytovat manželce výživu pouze ve své domácnosti, a že manželka zase jest povinna domácnost mu vésti.

Nevyhověl tedy i odvolací soud dovolání žalovaného.

Důvody:

Prováděje dovolací důvod podle čís. 4 §u 503 c. ř. s., spatřuje dovolatel nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud neuznal, že

žalobkyně nebyla oprávněna odepřít mu o své újmě návrat do společné domácnosti (§§ 91 a 93 obč. zák.), že tedy žaloba je bezdůvodná. Že žalovaná je vinna jejich rozchodem a že proto nemá zákonitého nároku na výživné, jelikož neplní manželské smlouvy. Že tím méně jest spravedlivé, by mu bylo uloženo platit jí na výživné 300 Kč měsíčně, když uznala sama a brala od něho po soudním jednání měsíčně 150 Kč, že on musí nyní platit výpomocnou osobu a značné náklady na hospodářské práce v domácnosti, které žalobkyně mu odpírá konati, že jeho příjmy nepostačují na měsíční výdaj 300 Kč pro manželku a že není nijak prokázáno, že žalobkyně není způsobilou ku vlastní výživě a zaměstnání. Že když mu odepřela poslušnost a manželské spolužití, není povinen ji vyživovati, a že by byl po zákonu povinen přispívati jí pouze na výživu, kdyby zavinil výhradně sám nemožnost dalšího spolužití manželského nebo kdyby příslušný soud rozvedl jejich manželství z jeho výhradné viny. Že výpovědi svědkyň, žalobkyní nabízených, jsou bezpodstatné a bezpředmětné, že žalobkyně nemá ani věcných ani zákonitých důvodů k oddělenému žití, ani ku žalobě o placení výživného, když se soudně dohodli, že obdrží na výživné 150 Kč měsíčně. Posléze tvrdí, že ojedinělý výstup byl vyvolán žalobkyní, že tento výstup odčinil úplně před žalobou i za rozepře tím, že opětovně povolával žalobkyni do své domácnosti. Uplatněný důvod dovolací není po zákonu prováděn potud, pokud se dovolatel rozchází svými vývody s odvolacím zjištěním. Potud tedy musí jeho vývody zůstat nepovšimnuty. Pokud je tento dovolací důvod proveden zákonitě, není opodstatněn. Když bylo zjištěno, že dovolatel vypudil svou manželku ze společné domácnosti a na dveře bytu dal upevniti visací zámek, takže se žalobkyně po tři týdny nemohla dostat do bytu, později pak dovoloval jí přístup do bytu pod podmínkou, že v sobotu v poledne smí si v bytě uvařiti a se koupati, ale po sedmé hodině večer musí zase byt opustiti, právem odpírá žalobkyně dovolateli návrat do společné domácnosti, zvláště když dovolatel prohlásil při ústním jednání dne 14. ledna 1926 výslovně, že žalobkyni nechce vzíti k sobě. Dovolací soud schvaluje správné, věci i zákonu vyhovující, důvody odvolacího rozsudku, neboť z jeho zjištění je zřejmo, že dovolatel svémocně zrušil manželské společenství, je tedy podle § 91 obč. zák. povinen, by odděleně žijící manželce poskytoval výživné v plném rozsahu podle tohoto předpisu, byť i manželka měla možnost výdělku, a je lhostejno, že nebylo prokázáno, že žalobkyně není způsobilou ku vlastní výživě a zaměstnání. Mluví-li dovolatel opětovně o porušení poslušnosti, přehlíží, že povinnost takové poslušnosti, jakou má na mysli a která by v souzeném případě ukládala žalobkyni obět, aby se podrobila oněm obmezením, jež dovolatel spojil s povolením přístupu do domácnosti, nikterak nelze odvoditi ze zákona, jmenovitě nelze ji srovnati s předpisem §u 90 obč. zák., podle kterého jsou obě strany stejně zavázány k manželské povinnosti, věrnosti a slušnému zacházení, a nelze srovnati takovou poslušnost ani s předpisem §u 91 obč. zák., jenž sice činí z muže hlavu rodiny a dává mu právo vésti domácnost, nezavazuje však manželku k naprosté, její důstojnost urážející poslušnosti.